

[Indenrigsministeren]

Et vigtigt element i regeringens moderniseringsprogram er netop uddelegering af størst muligt ansvar for opgavernes løsning og for økonomien. Det vil være i direkte modstrid med de opfordringer, jeg har udsendt til kommunalbestyrelser og amtsråd om at overveje mulighederne for at uddelegere ansvaret for økonomien, hvis der nu i styrelsesloven indføres et delegationsforbud på et så væsentligt og stort område som takstfastsættelserne.

Jeg må i øvrigt erindre om, at kommunerne fastsætter takster eller priser på en lang række ydelser ud over daginstitutionsområdet, som er nævnt i forslaget. I forhold til borgerne fastsættes der både takster og priser på ydelser som adgang til svømmehaller, billetter til den kommunale biograf, renovation, deltagelse i pensionistskovture, etablering af indkørsel til private grunde, abonnement på modtagelse af byrådets dagsordener og meget, meget mere.

Herudover fastsættes i kommunerne takster på ydelser til andre kommuner, f.eks. for ophold i daginstitutioner, indlæggelse på sygehuse m.v.

Skønmæssigt ville jeg anslå, at der er tale om langt over 1.000 takster, som, hvis forslaget gennemføres, skal behandles i kommunalbestyrelser og amtsråd. Det vil være en helt urimelig belastning af kommunalbestyrelser og amtsråd at tvinge dem til at forøge antallet af sager, der kræver mødebehandling i en sådan udstrækning. Forslaget ville dermed bryde totalt med regeringens bestræbelser for regelsanering.

Jeg mener tværtimod, at de ny kommunalbestyrelser, som vælges den 19. november, i høj grad bliver nødt til fordomsfrit at gennemgå, hvordan de kan tilrettelægge deres arbejde, så det sikres, at de netop ikke sidder og begraver sig i enkeltssager, men koncentrerer sig om den overordnede politik.

Regeringen mener, at kommunerne i stigende grad skal løse en række opgaver, som staten tidligere har taget sig af, og hvis denne decentralisering af opgaver skal ske betryggende, er det nødvendigt, at kommunalbestyrelser om amtsråd tilrettelægger deres arbejde sådan, at de er optimalt klædt på til at varetage opgaver og træffe beslutninger af en ganske anden størrelsesorden, end de tidligere har været vant til.

For at kommunalpolitikere ikke skal gå i knæ på denne opgave, er det nødvendigt, at man tilrettelægger arbejdet på en sådan måde, at politikerne ikke mister overblikket og ikke møder sig ihjel. Det betyder bl.a., at der må udstikkes nogle klare politiske mål, og at man derefter er villig til at delegerer dels til embedsmændene, dels til institutionerne, dels til brugerorganer, f.eks. foreninger, inden for de fastlagte rammer.

Jeg er overbevist om, at en sådan politik vil give meget stor tilfredsstillelse hos de lokale politikere, hos embedsmændene, hos institutionernes ledere og medarbejdere, men sandelig også hos borgernes repræsentanter i brugerorganer og lokale foreninger, som vil få en helt anden mening i det store arbejde, de gør.

Det ville derfor ligge mig meget fjernt at sige ja til det forslag, som foreligger her, idet det vil gå i den direkte modsatte retning af den decentralisering af økonomisk og beslutningsmæssig kompetence, som er ønskelig, hvis vi skal videreudvikle og levendegøre vort kommunale styre, men som også er en simpel nødvendighed i det kommunale arbejde, hvis det skal have mening, og hvis det skal fungere sådan, at alle kan være med uden at gå til i administration, unødige møder og langsommelig beslutningstagning.

Jeg vil i øvrigt godt rette en misforståelse, som forslagsstillerne gør sig skyldige i, nemlig at den enkelte borger ikke har samme mulighed for at følge kommunalbestyrelsens indtægtspolitik som dens udgiftspolitik. Det står der i forslaget, og det er ikke rigtigt, idet både indtægter og udgifter skal fastsættes af kommunalbestyrelsen. Efter § 40 i den kommunale styrelseslov ligger bevillingskompetencen hos kommunalbestyrelsen, og den kan ikke delegeres til udvalg eller administration. Borgeren har derfor adgang til indblik i kommunalbestyrelsens indtægtspolitik, herunder i takstfastsættelser, med nøjagtig samme detaljeringsgrad, som gælder udgiftspolitikken.

Jeg skal altså understrege, at regeringen ikke kan gå ind for det fremsatte lovforslag. Tværtimod har jeg brugt det som anledning til - det undskylder jeg altså, og dog - at komme med nogle principielle betragtninger om, at det er i den direkte modsatte retning, vi skal.